

Rouwhulde voor de heer Daniel Ducarme, minister van Staat

De voorzitter: Mevrouw, geachte familieleden, dames en heren, geachte collega's, ik wil hier vandaag hulde brengen ter nagedachtenis van onze gewezen collega, en ik zou zelfs durven zeggen vriend, Daniel Ducarme, ereondervoorzitter van onze Assemblee, die op zaterdag 28 augustus 2010 is overleden. Hij is 56 jaar geworden.

Het nieuws van zijn overlijden heeft ons diep geraakt en met leedwezen vervuld. Wij wisten dat onze collega al langer vocht tegen de ziekte, waarvan hij trouwens geen geheim maakte. De uitzonderlijke moed waarmee hij zijn ziekte droeg, getuigde van de wilskracht en vastberadenheid waarvan hij zijn hele leven lang blijk heeft gegeven. Het was de moed van iemand die nooit opgaf en zich nooit gewonnen gaf. Velen onder ons hebben het voorrecht gehad om vele jaren lang met hem om te gaan, en hebben kunnen vaststellen hoe groot zijn politieke engagement was, geschraagd door onwrikbare politieke en levensbeschouwelijke overtuigingen.

Het eerste wat opviel aan Daniel Ducarme, waren zijn imposante gestalte en zijn stentorstem. Zijn kracht en energie leken onuitputtelijk, en al die kracht en energie gebruikte hij om zijn opvattingen uit te dragen.

Zijn politieke carrière begon in 1974, met zijn verkiezing tot nationaal voorzitter van de Fédération des Etudiants libéraux de Belgique. In 1976 werd Daniel Ducarme Europees medewerker van toenmalig liberaal partijvoorzitter André Damseaux, voor wie hij als parlementair assistent in het Europees Parlement werkte.

Op 8 november 1981 deed hij zijn intrede in de Kamer als volksvertegenwoordiger voor het arrondissement Thuin.

Tussen 1984 en 2004 oefende Daniel Ducarme vele verschillende functies uit: Europarlementslid, federaal parlements lid, minister in de Waalse regering, voorzitter van de PRL (hij vormde een duïmviraat met Antoine Duquesne) en de MR, ondervoorzitter van de Kamer, fractieleider in het Waals Parlement en in het Parlement van de Franse Gemeenschap.

In 2002 werd hij benoemd tot minister van Staat. Van juni 2003 tot februari 2004 was hij minister-president van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en minister van Kunst, Letteren en Audiovisuele Media in de Franse Gemeenschapsregering.

De lokale politiek is hem altijd na aan het hart blijven liggen. In 1982 werd hij verkozen tot gemeenteraadslid in Thuin, waar hij in 1988 burgemeester werd. Die functie bekleedde hij tot 2000. Na zijn verkiezing tot gemeenteraadslid in Schaarbeek in oktober 2000 werkte hij actief mee aan de vorming van een nieuwe politieke meerderheid in de gemeente.

2004 was een moeilijk jaar voor Daniel Ducarme, zowel op politiek als op persoonlijk vlak. Ondanks de ziekte, waarmee hij had leren leven, bleef hij actief in de politiek. In juni 2007 werd hij van op de vijfde plaats op de MR-lijst in Brussel opnieuw verkozen tot volksvertegenwoordiger. Als voorzitter van de Mouvement Réformateur International (MRI) bleef hij de belangen behartigen van de Belgen in het buitenland.

Dames, heren, waarde collega's, met het overlijden van Daniel Ducarme verliest de Belgische politiek een man met veel karakter, een strijdbaar man met een grote overtuigingskracht. Als hij het woord nam, deed hij dat om "zijn steentje bij te dragen". Zijn woorden waren ingegeven door een pragmatische geest. We zullen zijn redekunst missen.

Zijn vrienden herinneren zich ook zijn flux de bouche. Hij was een bon vivant, die altijd ruim de tijd nam.

Broederschap was voor hem geen ijdel begrip, hij was een man van zijn woord. Tot op het einde is hij een politicus gebleven, een politicus onder de politici. Er stond geen maat op zijn dienstbaarheid, zijn daadkracht, zijn wil om te hervormen maar ook om mensen samen te brengen. Door het lot kwam er een vroegtijdig einde aan zijn politieke carrière. Hierdoor verdwijnt er een uitzonderlijk redenaar, die gepokt en gemazeld was in het parlementaire bedrijf, uit onze Assemblee.

Daniel Ducarme is tot aan zijn dood trouw gebleven aan zijn devies, dat van de ruiters van Saumur; "*En avant, calme et droit!*". Hij heeft het hoofd nimmer gebogen en is steeds, kalm en gestaag, recht vooruit blijven gaan.

Namens onze Assemblee heb ik zijn zoon, onze collega Denis Ducarme, en de familie mijn innige deelneming betuigd.

Eerste minister Yves Leterme: U zal het mij niet euvel duiden dat ik me in het bijzonder richt tot een van uw collega's, de heer Denis Ducarme, die in dit halfroond de fakkel heeft overgenomen van zijn vader, minister van staat Daniel Ducarme, aan wie we hier eer bewijzen.

Daniel Ducarme is te jong gestorven, maar zijn stem weerklinkt nog altijd. Die stem als een klok herinneren we ons allen.

Daniel Ducarme was inderdaad een begenadigd redenaar. Hij was echter meer dan dat: zijn talent werd geschraagd door sterke overtuigingen, een vurig engagement en een grote menselijke warmte.

Hij was een man van de praktijk, die zijn beloften voor zijn stad, zijn Gewest en zijn Gemeenschap gestand deed. Hij was een man met overtuigingen, die zichzelf met een voetbalterm – ik citeer zijn woorden – "de libero van de liberalen" noemde. Onder zijn impuls als partijvoorzitter veranderde de federatie PRL-FDF-MCC in 2001-2002 in de Mouvement Réformateur die we vandaag kennen.

Zoals de voorzitter al zei, bekleedde Daniel Ducarme voordien tal van functies in de Belgische en Europese politiek, functies die ik niet ten overvloede zal herhalen.

In 2004 begon voor Daniel Ducarme een zeer moeilijke tijd, op politiek vlak en ook op persoonlijk vlak. Op het politieke vlak kon hij zich zuiveren van de verdenking die tegen hem was ingebracht.

Maar helaas, het andere gevecht verloor hij uiteindelijk in de nacht van 27 op 28 augustus van dit jaar.

Minister van Staat Daniel Ducarme dwong ieders respect af door de moed die hij betoonde in zijn jarenlange strijd tegen de slepende ziekte. In 2007 werd hij nog herkozen in onze Kamer. Dit jaar was hij te verzwakt om nog deel te nemen aan de kiesstrijd. De ziekte die hem geveld heeft, op pas zessenvijftigjarige leeftijd, heeft hem nooit kleingekregen.

Dames en heren, geachte collega's, namens de regering betuig ik de echtgenote van de heer Ducarme, zijn zonen Lucas en Denis, alsook zijn familie en vrienden mijn innige deelneming.

De Kamer staat recht en neemt een minuut stilte in acht.